

Norra Hageby

De hade ridbyxor på sig. De där tjejerna. Men vanliga gummistövlar till. Inga hjälmar syntes till. De mockade ut bajs till en stor tunna som sedan fylldes med hästskit. Ridbyxorna var ett tomt löfte om att få rida. För det var det vi alla ville. Föra en häst, rykta, betsla och få en nära relation. Istället fick vi fylla dyngtunnan. Privilegiet var ändå fantastiskt. Jag kunde gå genom stallet och låtsas att en häst var min. Gå lite snabbt så reagerade ingen. Men hästarna där såg aldrig mig. De väntade på någon annan. Utanför i mörkret såg jag lyset i det enskilda lilla båset på utsidan. Där inne fanns Ramel. En gammal ponny, som aldrig tycktes för fin för att pysslas om. En egen stund med Ramel var värdefullt för mig. Det var så fint och ombonat. Å Ramel, du blev min ridskoleupplevelse. Det andra blev aldrig av. Jag blev aldrig uppgraderad. Innan jag gick hem stod jag högst upp vid stallet och såg rakt över elementhuset, de hopplösa hopptornen. Det lyste kallt i alla lägenheter. Därborta låg Smedby, där de flesta ridflickor kom ifrån. Jag ser det än i dag. Norra Hageby, skimrande stjärnor över Smedby. Jag ville inte gå ner. Det såg så litet ut. Jag backar, in mot den skyddande magiska Vrinneviskogen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Malin Ringdahl med Poeter.se id #27083 innehar upphovsrätten